

Spørgsmaal, ere saa klart fremhævede dels af Udvalgets Formand, dels af dets ærede Ordfører, at det ærede Mindretal ikke vil betragte det som Mangel paa Opmærksomhed fra min Side, naar jeg, da Tiden er saa langt fremrykket, ikke anser det for nødvendigt udførlig at komme ind paa Spørgsmaalet. Det første og væsentlige Synspunkt er jo det strengt retlige. Det maa jo erkjendes, at den nu ganske vist i vor Lovgivning hjemlede Institution, Underpant i Løsøre, i Mørfætning til Haandpant, som vi jo Alle ville holde paa, er noget nær en juridisk Uting. Det er en ganske eiendommelig Udvikling, som har arbejdet sig frem, og som meget vanskeligt eller rettere slet ikke kan forenes med en streng Opfattelse af Begrebet Pantrettlighed. Dernæst er et andet meget væsentligt Synspunkt blevet fremhævet, det nemlig, at, saavidt vides, Danmark nu med sin Bibeholdelse af denne Institution staar aldeles isoleret i Verden. Jeg kan jo nu vel tænke mig, at vi ved et lykkeligt Greb en Gang imellem kunne være de Første til at gennemføre en Tanke, der siden gaar Verden rundt — min ærede Ven (Andræ) vil vistnok mene, at dette har været Tilfældet med Mindretalsvalgmaaden — men jeg har ondt ved at tro, at vi virkelig skulde være de eneste Kloge, naar vi sidst af Alle vilde beholde Noget, som ikke længere kjendes andet Sted; det er vanskeligt at fatte, at en Bibeholdelse af Løsøre-Underpantet virkelig skulde være en dansk Herlighed, som man kunde forsvare at ville beholde imod den hele øvrige Verdens Vidnesbyrd. — Egeledes har man allerede fremhævet den naturlige Forbindelse, som der er mellem Lovforslagets forskjellige Bestemmelser, thi det vilde dog være en forunderlig Tilstand, man vilde komme i, hvis man lod den Tvang bortfalde, der ligger i Gjældsfrængslet, og dog vedblev at gjøre det muligt, at den Bedkommendes Løsøreferme kunde gjøres uangribelig. Under andre Omstændigheder vilde jeg have forsøgt nærmere at udvikle dette, men under de nuværende Omstændigheder skal jeg fritage Thinget derfor. — Jeg skal derfor nu blot i Korthed udtale mig om de Forslag, der foreligge med Hensyn til Redaktionen af § 149. Jeg skal da først erklære, at jeg ikke skal gjøre nogen Indven-

ding mod det under Nr. 60 stillede Forslag til en Omdannelse af Etr. a. I Forbindelse dermed staar naturligvis Forslaget under Nr. 61. Heller ikke skal jeg gjøre nogen Indvending mod Forslagene under Nr. 63 og 65. Tilbage staar altsaa Forslaget under Nr. 62, der er stillet af det Mindretal, som i Principet staar paa Lovforslagets Standpunkt, og som vil, at hele Etr. b skal udgaa. Det vil jo let ses efter hele det Synspunkt, hvorunder Lovforlaget er udarbejdet, at, hvis Rigsdagen i sin Helhed ønsker, at Etr. b skal gaa ud, saa kan jeg meget godt slutte mig dertil, men vi maa ikke glemme, at, naar man skal gennemføre Lovbestemmelser, der forandre Forhold, som Mange have fæstet sig ved, saa er det naturligt, at der ved Overgangen tages noget Hensyn til en ikke ganske ualmindelig udbredt Mening. Det er ganske naturligt, at man ogsaa her ligesom andetsteds er kommen ind paa Undtagelser; man maa paa det praktiske Omraade ikke forlange, at der skal være den absolute Konsekvens; man maa ikke betragte det som en væsentlig Indvending mod et Forslag, at enkelte Tilfælde derefter komme til at staa, om jeg saa maa sige, paa den ene Side af Stregen, medens man strengt logisk vilde have dem paa den anden Side af Stregen. Det kan være ganske sandt, at nogle af de Indvendinger, der gjøres mod den hele Institution, om end i fortyndet Grad, kunne ramme ogsaa denne enkelte Anvendelse deraf, og hvis man tror, at man kan give Forholdet en yderligere praktisk Begrændsning, end det her har, saa kan jeg heller ikke have Noget at indvende derimod, men jeg tror, at det er noget betænkeligt af den Grund, der er fremhævet, rent at stryge Litra b. Der staar ganske vist altid en Udvei aaben for den, der vil hjælpe. Han kan jo nemlig selv anskaffe Redskaberne, han kan laane, ja han kan, om det skal være, leie den Daagjældende den, men jeg tror dog ikke, det kan miskjendes, at det kan stille sig ret naturligt ved en saadan Haandskrækning, at den Daagjældende faar Sikkerhed i de Gjenstande, som han sætter en Anden i Stand til at kaffe sig. Ordene gaa ganske vist videre, men det er vanskeligt at faae den praktiske Begrændsning. Det er derfor, man ikke har forsøgt